

Közösségek



DUJ DZSÉNE ONLINE

Tudunk változni?

Szabóné Balázs Beáta

Szerintem a történetem nem egyedi. Vannak nála sokkal érdekesebb történetek is. De büszke vagyok rá, hogy ezeket megléptem.

Életem nagyobb felében egy kalap alá vettem a cigányokat. Gyerekként úgy láttam, hogy idegenek, koszosak, és hogy félni kell tőlük. Magunkkal hozunk egy neveltetést, egy családi viselkedésmintát, sokáig nem foglalkozunk ezzel. Tizenéves koromban elkerültem otthonról, kollégiumban laktam, majd az egyetemi tanulmányok következtek. Úgy mondanám, hogy egy képzeletbeli falat építettem fel, ami biztonságot adott. Igazából a cigányokkal semmilyen kapcsolatom nem volt. Elhatárolódtam, elidegenedtem a cigányoktól is, és minden mástól, ami nem volt a hétköznapijaim része.

Tiszavasváriba kerültem, majd az új házba költöztünk, a banki világból a gazdaságba csöppentem. Az anyává válásom volt a változás előidézője. A hirtelen változással egy új szituációba kerültem. A magyar napszámosok mind idősek voltak, és az ezt követő években a ház körüli porta kialakításához, más mezőgazdasági munkákhoz új munkaerőt már nemigen találtunk. Ekkor kerestük a megoldást, és a cigányok között is olyan munkaerőt, aki tud is és akar is dolgozni. De! El kellett kezdenem megtanulni a cigányokkal kapcsolatos hétköznapi feladatokat, érintkezéseket, konfliktusokat kezelni. A kapcsolódás először főleg az asszonyokkal volt. Nehéz volt, mert arra tanítottak előtte, hogy ne közeledjek, mert veszélyes. Az anyasággal jött változás miatt közelebb

engedtem magam hozzájuk, és itt jöttek a konfliktusok. Például pénzkérés; bejött az intim szférámba, amit nem akartam, de elküldeni sem akartam; aztán többen jöttek, s én megijedtem. Nem voltak bántóak, de hihetetlen ragaszkodónak éreztem őket. Aztán néhány szituáció után a legtöbbször megtaláltunk egy közös hangot. Ez békét jelentett a lelkemnek. Megszelídültek az addig kialakult képek és tulajdonságok a cigányokról. Elkezdtem őket is más szemüveggel nézni, és színesebb kép alakult ki róluk. Én úgy éltem meg, hogy a kölcsönös tisztelet feloldotta a bennem élő konfliktusokat.

Az egyik cigány férfi nagyon elvarázsolt volt, mert nem tudott annyira figyelni a munkára. A fia meg még inkább. Ő a földön feküdt, borsót szedett. Egyik szemet a szájába tette, a másikat a kosárba. El lehet képzelni! A férjem a dőbbenet után nevetett, majd határozottan rendre intette őket. Ezt többször és még többször megtette. Tudtuk, hogy ezek az emberek akkor kerültek először kapcsolatba a munkával. Ez vállalkozóként nem jó, ezért rákényszerültünk közösen a férjemmel, hogy szabályokat hozzunk ezzel kapcsolatban. Férjem húzta meg a határokat, és ezzel egy jobban működő munkakapcsolat tudott kialakulni. Ez még nem „a boldog vég”, de már eredmény. Tudok több jó példát is itt a városunkban a mezőgazdasági munkavégzés kapcsán, amit fontosnak tartok, mert a hétköznapiokon ezek erősítenek minket abban, hogy merjünk előrelépni, kérni, kapni, kölcsönösséget és tiszteletet adni a másinak – a mezőgazdaságban és akár az utcán is.

2022 óta rendszeresen járok a Duj Dzséne – Ketten folyóirat szerkesztői csoportba. Ez a kutatómunka az egyetemről érkezett diákok, tanárok, cigányok és magyarok kommunikációját fejleszti. Számomra segítség a megértésben. A hétköznapiakra is jó útravalót ad, és mint ez a cikk is, színesíteni kívánja a látásmódunkat. Az itt leírt történések, igaz, több évet is magukba ölelnek, de mégis, csak egy megállóját jelentik az életemnek. Lelki folyamatként ez számomra azt jelentette, hogy jobban megismertem az itt élő embereket, velük együtt a cigányokat is. Ez az időszak az „ismerkedésről”, az esélyadásról és a kapcsolódásról szólt.